

[Початок невикінченої казки]

Глібов Леонід Іванович

Ой слухайте, діточки,
Дівоньки й хлоп'ята,
Розкажу вам казочку,
Мої лебедята!
Десь та море синєє
Дуже зашуміло,
До нас тую казочку
Вітром докотило.
Мені тую казочку
Судилось піймати,
Щоб слухняним діточкам
Її розказати.
А любії діточки
Мене пошанують,
Медом солодесеньким
Гарно почастують,
Присмачками всякими
Добре нагодують,
Ще й грошей калиточку,
Може, подарують.
Возьму грошеняток я
Повнісіньку жменьку,
На базар ранесенько
Піду потихеньку:
«Ну лиш,— гукну,— слухайте,
Шевці, кравці-ланці!
Давайте з підківками
Дорогі сап'янці,
Гарний брилик з стьождою,
Штани з оксамиту,
Пояс каламайковий,
З вільотами свиту!
Приберусь гарнесенько,
У боки возьмуся,
Моргну вусом сивеньким
Та ще й засміюся!
Обізвусь до парубка,
Щоб мені, старому,
Поміг підтанцювувать,
Наче молодому:
«Труси мене, парубче,
Щоб гроші бряжчали,
Щоб любії діточки

Мене шанували!»
Гроші у калиточці
Будуть брязкотіти,
А любії діточки
Стануть розумніти;
Потім мої соколи
Та й повиростають
І мене, старенького,
Іноді згадають...
Так слухайте ж, діточки,
Дівоньки й хлоп'яга,
Розкажу вам казочку,
Мої лебедята!

Як був собі дід та баба,
Жили вони біля моря
Самі собі у землянці
Довго-довго — годів з тридцять.
Дід волоком рибу ловив,
Баба пряла куделицю.
От закинув раз дід волок —
Витяг тільки самий [нрзб.]
Він закинув волок вдруге,
Витяг — вп'ять нема нічого.
Дай закину, каже, ще раз...
Витяг — гульк: аж рибка б'ється,
Не простая — золотая.
Плаче рибка та голосить,
Мов людина, вимовляє:
«Ой дідусю, голубчику!
Не псуй мене, пусти мене,
Стану тобі у пригоді,
Відкуплюся, чим захочеш!»
Дід роззявив рот, злякався...
Він рибалкою відколи,
А не бачив цього дива
І не чув, щоб коли рибка,
Як людина, говорила.
От пустив він тую рибку:
«Пливи собі, рибко, з богом!
Мені викупу не треба.
Гуляй собі в синім морі,
Згадуй мене, старенького!»
Вернувсь старий до старої.
Став казати їй про це диво:
«Я це, було, піймав рибку,
Та ще яку, бабо, рибку!
Не простую — золотую.
Як людина, тая рибка,
Далєбі, що розмовляла!
Та як вона голосила,

Прохалася, сердешная:
«Такий-сякий дідусику,
Пустити мене,— каже,— в море,
Я тобі в пригоді стану,
Возьми з мене, що сам знаєш!»
Ну й що мені з неї взяти?
Не посмів я, пустив її —
Нехай знає мою добрість!»
Розсердилась лиха баба,
Лає діда, проклинає:
«Бодай тебе, старий дурню!
Як-таки пустити рибку
Та й не взять за те нічого?
Хоч би випрохав корито:
Бач, он наше розколосось!»
Дід почухав потилицю
Та й поплівся до берега.
Дивиться — гуляє море;
Став він кликати тую рибку.
Вийшла вона, питається:
«Чого тобі, діду, треба?»
Дід поклонивсь і так каже:
«Ой рибонько, голубонько!
Лає мене стара моя,
Не дає мені й дихнути:
«Нащо,— каже,— сякий-такий,
Відпустив ти тую рибку!
Хоч би випросив корито,—
Наше, бачиш, розколосось».
Так я оце, рибко, й теє...
І змилуйся, голубонько!»
«Не журися,— каже рибка,—
Іди собі, діду, з богом.
Буде в вас нове корито!»
Вернувсь дідусь до господи,
Дивиться — нове корито...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/pochatok_nevykinchenoi_kazky